

Lovens Anvendelse fortrinsvis at rette Bestræbelserne paa at skaffe den ubemidlede Del af Befolkningen Livsfornødenhederne til nedsat Pris.

I en Skrivelse til Magistraten af 4. d. M. har Foreningen udtalt, at man i denne Skrivelse ikke i mindste Maade vil have taget Standpunkt bl. a. til Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør bibeholde Uddelingen af kontante Understøttelser eller overgaa til andre Former for Hjælp, men efter den Anledning, der nu er givet Foreningen, kan man ikke undlade at komme ind paa dette Spørgsmaal, der allerede i længere Tid har været Genstand for Overvejelser i Foreningens Ledelse.

I Overensstemmelse hermed skal man udtale, at Understøttelsesforeningen anser det for i højeste Grad ønskeligt, om man kunde komme bort fra det nuværende System med Udbetaling af kontante Understøttelser og erstatte det med en Ordning, hvorved der gives den ubemidlede Befolkning Adgang til for nedsat Pris at indkøbe de vigtigste Livsfornødenheder.

De Betragtninger, der fører til dette Resultat, kan i Korthed resumeres saaledes:

1. En Uddeling af kontante Understøttelser til større Dele af den ellers selverhvervende Befolkning maa nødvendigvis være svækkende for Selvfølelsen og virker derfor demoraliserende.

2. Ved en saadan Uddeling faar man temmelig sikkert ikke fat paa en hel Del af de Familier, som man netop gerne vil hjælpe, og hvis Selvfølelse forhindrer dem fra at modtage Understøttelser under nogen som helst Form.

3. Endelig har man ved en saadan Uddeling ingen Sikkerhed for, at Pengene anvendes paa rette Maade, thi selv med det i Vinter anvendte Dyrtidsmærke-System staaer det praktisk talt den understøttede frit for at anvende de bevilgede Penge, som han lyster.

Opgaven skulde altsaa være at skaffe den Del af Befolkningen, hvis Indtægt ligger under en vis nærmere bestemt Grænse, Adgang til at erhverve de uundværlige Livsfornødenheder til nedsatte Priser. Men hvorledes kan dette opnaas?

Den nærmest liggende Udvej, nemlig Anvendelse af Maksimalpriser, kan formentlig ikke paaregne Tilslutning her i Landet. I Sverige synes Maksimalprissystemet derimod at være bragt til langt større Anvendelse end hos os.

Man kunde dernæst tænke sig, at det offentlige indkøbte Livsfornødenheder i store Partier og aabnede Udsalg til nedsatte Priser. Denne Fremgangsmaade anvendes i Norge, men her i Landet vil Systemet neppe vinde Tilslutning, da det indeholder en Fare for Detailhandlerstanden.

Tilbage bliver en Ordning, ved hvilken Befolkningen henvender sig paa sædvanlig Maade til Detailhandlerne og indkøber deres Varer, men saaledes at der enten ydes en direkte Nedsættelse i Prisen eller en Slags Bonus i Forhold til Værdien af de indkøbte Varer.

En direkte Nedsættelse af Priserne vil medføre et umaadeligt Bogholderi mellem Detailhandlerne og Kommunens Kasse, der jo altsaa skulde yde Detailhandlerne Erstatning for Nedsættelsen. Systemet er her i Landet forsøgt ved den ny Kødordning, hvorefter Slagterne skulde sælge billigere til Kunderne mod at faa Erstatning af Statskassen. Det kan imidlertid allerede nu udtales, at Ordningen ikke har medført den ventede Nedsættelse af Priserne.

Det synes derfor, som om man maa standse ved en Ordning, hvorefter Detailhandlerne faar de sædvanlige Priser for Varerne, men at der bagefter gives Kunderne en Bonus i Forhold til disses Værdi. Man kunde tænke sig at finde en Ordning i Lighed med Systemet i „Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd“.

Der indgives ikke Ansøgning om Dyrtidshjælp, men derimod *Begæring om Dyrtidsrabat*. Begæringen har Form af en trykt Blanket, der udfyldes af den begærende og ledsages af 1) Rodemesterattest for sidste Aars Skatteansættelse, 2) Arbejdsgiverattest for Indtægten i de sidste 3 Maaneder eller, hvis den